

Derfor har Danmark holdt et lavt tonefald, når det drejer sig om fleksibilitet, men det betyder ikke, at vi vil afvise gode ideer. Vi vil gerne høre, hvad de andre har at byde på, og det vil blive et hovedemne under drøftelsen på mandag på udenrigsministerniveau. Vi vil prøve at få at vide, hvordan de andre lande forestiller sig, at fleksibiliteten kan udformes i f.eks. søjle 2 og søjle 3, og hvad de har i tankerne. Vi vil gerne se nogle ideer, og dem vil vi selvfølgelig også overveje.

Men lad mig føje til, at med hensyn til de central- og østeuropæiske lande er der ikke tale om, at de kommer til os og siger, at de gerne vil have en eller anden lille fleksibel ordning. De ønsker fuldt medlemskab med fulde pligter og fulde rettigheder, og de er bange for, at det hele udvikler sig til en diskussion, hvor vi henviser dem til en slags andenrangs medlemskab uden fulde pligter og uden fulde rettigheder.

Hr. Steen Gade sagde, at ØMU-konstruktionen i sig selv er udtryk for fleksibilitet. Jeg vil sige, at den er udtryk for en særlig udformning af fleksibiliteten, men ikke en i alle henseender særlig lykkelig udformning. Den er jo eksklusiv, og det betyder, at den udelukker nogle. Det er en konstruktion, man har måttet vælge, for så vidt angår Den Økonomiske og Monetære Union, men på andre områder af EU-samarbejdet ville en sådan eksklusiv form for fleksibilitet, som den i virkeligheden er, ikke være en fordel. Jeg synes ikke, den er hensigtsmæssig for diskussionen, for jeg er bange for, at det binder vores tanker for meget at henvise til ØMU'en som et eksempel på den type fleksibilitet, vi har brug for.

Charlotte Antonsen (V):

I diskussionen om forbeholdene er jeg faktisk enig med udenrigsministeren i, at forbeholdene kun kan ændres ved en dansk folkeafstemning. Men jeg synes også, at udenrigsministeren en gang imellem kunne formulere sig lidt anderledes. Udenrigsministeren kunne f.eks. sige, at forbeholdene kan ændres ved en dansk folkeafstemning. Det er noget, vi lægger vægt på.

Med hensyn til udenrigsministerens kommentar til mig om, at det er hele landet, der skal overbevises, er jeg fuldstændig enig, og jeg er også enig i, at regeringen skal regere for hele landet. Det var faktisk noget af det, jeg kørte min ordførertale på. Men i den forbindelse er det jo ikke uvæsentligt, hvis et af regeringspartierne har store problemer med at overbevise sine

egne vælgere, for vi skulle jo gerne nå frem til et endeligt resultat, som kan godkendes af hele landet.

Jeg har lidt svært ved at forstå udenrigsministerens kritik af min ordførertale. Udenrigsministeren er som bekendt normalt meget optaget af den demokratiske proces og den demokratiske diskussion, og det er lige præcis den diskussion, jeg efterlyser, om de centrale politiske emner, herunder forsvarspolitikken.

Så kommer mit næste svar til udenrigsministeren. Udenrigsministeren sagde, at der ikke er tale om forsvarspolitik i det finsk-svenske udspil, og at det bare er Petersberg-aktioner. Men jeg vil spørge udenrigsministeren: Er Petersberg-erklæringen ikke forsvarspolitik? Er fredsskabende aktioner ikke forsvarspolitik? Det er jo et af punkterne i Petersberg-erklæringen, og nu overhaler de neutrale lande Sverige og Finland Danmark i synet på behovet for en sammenkædning af EU og Vestunionen på en eller anden måde. I det omfang, jeg overhovedet har kunnet følge med i den sag – vi har jo ikke hørt noget i udvalget – ser det ud, som om der er tale om en sammenkædning, men ikke en egentlig sammensmeltning, på nuværende tidspunkt. Men hvis der bliver tale om en sammenkædning af de to organisationer, får vi jo også forsvarspolitikken ind i EU, og så er vi selvfølgelig nødt til at tage en ny dansk folkeafstemning om forbeholdet over for forsvarspolitikken.

Til sidst skal jeg sige, at jeg ikke helt forstod kommentaren om, at V og K ikke var enige. Jeg synes, det er noget helt centralt i den europæiske debat og burde være et centralt signal til den danske befolkning, at de partier, der i øjeblikket står bag den danske Europapolitik, er de samme partier, der i december sagde ja til regeringens udspil, altså de tre regeringspartier, Venstre og De Konservative. Det må virke forvirrende på den danske befolkning, at vi i praksis har den politiske situation, at V og K sammen med regeringen er med til at føre Danmarks EU-politik ud i livet, mens det udadtil nærmest ser ud, som om det eneste parti, Socialdemokratiet er interesseret i, når det gælder EU, er SF. Der er et knæfald for SF.

Vi hørte her til sidst, at regeringen ikke helt vil afvise fleksibilitet. Men det har udenrigsministeren jo afvist hidtil, og det er den forvirring, vi gerne vil væk fra: Sig dog klart og tydeligt til befolkningen, at SF er stået af! Lyt ikke mere til SF i denne sag! Vi kan jo alle sammen håbe, at SF vil vende tilbage – det ville da være fornuf-